

DZIENNIK

URZĘDOWY

Ministerstwa Poczt i Telegrafów

№ 19.

WARSZAWA, DNIA 23 KWIETNIA 1921.

Rok III.

TREŚĆ: *Ustawy i rozporządzenia:*

53. Ustawa o zwalczaniu przestępstw z chęci zysku popełnionych przez urzędników.
54. Ustawa o przyznaniu nadzwyczajnych dodatków drożynianych dla cywilnych emerytowanych funkcjonariuszów państw i kolej., dla nauczycieli szkół powsz., średnich i wyższych, jakoteż dla wdów i sierot po nich.
55. Rozporządzenie Rady ministrów o podwyższenie dodatku drożynianego.

Zarządzenia:

56. Opłacanie przesyłek urzędowych przy nadaniu.
57. Zniesienie kredytowania należności telegr. władzom i urzędom podległym Ministerstwu Spr. Wewn.
58. Zniesienie ograniczeń w ruchu listów wartość.

Okólniki: Sprostowanie rozp. o listach wartość. od i do armji w polu. Nieprawidłowe przysyłanie przekazów i listów adresowych. Niewłaściwe formowanie wiązanek listowych dla ambulansów. Zmiana warunków konkursu na znaczki pocztowe. Przywrócenie prywatnego ruchu telefonicznego. Wykaz urzędów, w których podjęto ruch telegr. i telef. Wykaz książeczek P. K. O., na które wypłaty doraźne są wzbronione. Zguba datownika. Zguba dokumentu. Zguba legitymacji.

Wiadomości osobowe: Mianowania i przeniesienia. Konkurs.

Działy urzędowe okr. Dyrekcyj Poczt i Tel.: w Krakowie i Bydgoszczy.

Ustawy i rozporządzenia.

53

Ustawa*) z dnia 13 marca 1921 roku o zwalczaniu przestępstw z chęci zysku, popełnionych przez urzędników.

Art. 1.

Urzędnik, winny popełnienia w związku z urzędowaniem i z pogwałceniem obowiązków urzędowych lub służbowych:

1) kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia), albo udziału w tychże (art. 51 k. k. ros. z r. 1903, § 5 austr. u. k. z r. 1852,

*) Ogl. w Dz. Ustaw R. P. nr. 30 z 1921 r. poz. 177.

§§ 47 — 49 niem. k. k. z r. 1871). jeśli mienie skradzione lub przywłaszczone (sprzeniewierzone), było mu dostępne lub powierzone z powodu służby lub stanowiska służbowego;

2) oszustwa lub udziału w niem (art. 51 k. k. ros. z r. 1903, § 5 austr. u. k. z r. 1852, §§ 47 — 49 niem k. k. z r. 1871), jeśli oszustwo popełniono w ten sposób, że winny w zamiarze osiągnięcia dla siebie lub osoby trzeciej nieprawnej korzyści majątkowej wyrządził innemu szkodę majątkową przez wprowadzenie w błąd lub utrzymywanie w błędzie zapomocą przedstawienia okoliczności fałszywych, albo przekręcania lub ukrywania prawdziwych, będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Art. 2.

Urzędnik winny:

1) przyjęcia bądź podarunku lub innej korzyści majątkowej bądź obietnicy takiego podarunku lub innej korzyści majątkowej, danych w zamiarze skłonienia go do pogwałcenia obowiązków urzędowych lub służbowych, albo żądania takiego podarunku lub korzyści majątkowej;

2) innego przestępstwa służbowego, popełnionego z chęci zysku i z pogwałceniem obowiązków urzędowych lub służbowych w b. dzielnicach rosyjskiej i pruskiej, a w b. dzielnicy austriackiej nadużycia władzy urzędowej, popełnionego z chęci zysku,— będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Art. 3.

Urzędnik winny przyjęcia w związku z rozstrzyganiem spraw urzędowych lub służbowych bądź podarunku lub innej korzyści majątkowej, bądź obietnicy takiego podarunku lub korzyści majątkowej, danych bez zamiaru skłonienia go do pogwałcenia obowiązków urzędowych lub służbowych, albo żądania takiego podarunku lub korzyści majątkowej, ulegnie karze ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4—15.

Art. 4.

Winny udziału w przestępstwach, przewidzianych w art. 1 i w ust. 2 art. 2 tej ustawy, o ile udział taki nie pociągą za sobą kary surowszej w myśl art. 1, będzie karany ciężkiem więzieniem (domem karnym) od 4 do 15 lat; kto zaś dopuszcza się udziału w tych przestępstwach zawodowo, będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Art. 5.

Kto osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich, chociażby bezskutecznie, skłania urzędnika za pomocą podarunku, bądź innej korzyści majątkowej, bądź obietnicy tychże do pogwałcenia obowiązków urzędowych lub służbowych, lub dopuszcza się udziału w przestępstwie, przewidzianem w ust. 1 art. 2 niniejszej ustawy — będzie karany cięż-

Kiem więzieniem (domem karnym) od 4 — 15 lat; jeśli zaś winny dopuszcza się takiego przestępstwa zawodowo — będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Kto osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich, chociażby bezskutecznie, skłania urzędnika do przestępstwa, przewidzianego w art. 3 niniejszej ustawy, lub w tem ostatniem przestępstwie dopuszcza się udziału, będzie karany więzieniem (w b. dzielnicy austriackiej ścisłym aresztem) od 1 miesiąca do 1 roku.

Jednak będzie wolny od kary ten, kto przyczyni się do wykrycia lub udowodnienia dokonanego przekupienia, zanim władza, powołana do ścigania, dowie się o jego czynie.

Art. 6.

Przepisy ustaw karnych dzielnicowych o prawie nadzwyczajnego łagodzenia lub zamiany kary nie stosują się do przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie; wszakże w wypadkach mniejszej wagi lub w razie uznania okoliczności łagodzących sąd wymierzy za przestępstwa przewidziane w art. 1 — 5 ustawy niniejszej, w miejsce kary śmierci, karę ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4 do 15, karę zaś ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4 do 15 wyznaczy w rozmiarze od 1 roku do 4 lat.

Art. 7.

Przestępstwa wymienione w art. 1 — 4 i cz. 1 art. 5 niniejszej ustawy, uważane będą za zbrodnie; przestępstwo, przewidziane w cz. 2 art. 5 za występpek.

Usiłowanie będzie karane narówni z dokonaniem:

Karom za udział, przewidzianym w art. 4 i 5 niniejszej ustawy, ulegają również osoby, nie będące urzędnikami.

Art. 8.

W wypadku przestępstw, przewidzianych w art. 2, 3 i 5 niniejszej ustawy, należy otrzymany podarunek lub wartość tegoż uznać za przepadłe na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 9.

Urzędnikiem w rozumieniu ustawy niniejszej jest ten, kogo odpowiedzialność karna w chwili popełnienia przestępstwa za urzędnika uważa (art. 636 cz. 4 k. k. ros. z r. 1903, § 101 austr. u. k. k. z r. 1852 i § 359 niem. k. k. z r. 1871).

Art. 10.

Ustawa niniejsza nie stosuje się do osób, które w chwili popełnienia przestępstwa nie ukończyły lat 21; nie dotyczy to przestępstwa, przewidzianego w cz. 2 art. 5 ustawy niniejszej.

Art. 11.

Przepisy ustawy niniejszej nie stosują się do udziału, przewidzianego w § 49a niem. k. k. z r. 1871, tudzież do wypadków, przewidzianych w art. 151 cz. 3 k. k. ros. z r. 1903 i w § 9 austr. u. k. z r. 1852.

Art. 12.

Przepisy szczególne ustaw karnych, stanowiące o karach łagodniejszych lub o bezkarności kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia), nie będą stosowane do urzędników, odpowiadających według ustawy niniejszej. Jeśli jednak winny kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) dobrowolnie zwrócił mienie skradzione lub przywłaszczone (sprzeniewierzone), albo w inny sposób wynagrodził szkodę, zanim jego wina ujawniona została przed władzą do ścigania przestępstw powołaną — wolny będzie od kary.

Art. 13.

Sprawy o przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, o ile nie stosuje się postępowania uproszczonego, rozpoznawane będą co do winy i kary we wszystkich instancjach przez sąd karny w składzie 3 sędziów państwowych.

W b. dzielnicy rosyjskiej wyroki sądu pierwszej instancji we wszystkich sprawach, do których stosuje się niniejsza ustawa, są ostateczne i mogą być zaskarżone jedynie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o zaskarżeniu wyroków w drodze kasacji.

Jeżeli przestępstwo jest zbrodnią, należy wyznaczyć oskarżonemu obrońcę z urzędu, o ile niema on obrońcy z wyboru.

W b. dzielnicy austriackiej stosuje się odpowiednio przepis § 341 proc. kar.

Art. 14.

Winni przestępstw, popełnionych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, ulegną karze w myśl ustaw dotychczasowych, o ile przepisy ustawy niniejszej nie przewidują łagodniejszej kary.

Art. 15.

Do osób wojskowych należy stosować ustawę z dn. 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. nr. 64 poz. 386) ze zmianami, zawartymi w ustawie z dnia 17 grudnia 1920 roku (Dz. Ust. z 1921 r. nr. 2 poz. 4).

Przepisy ustawy niniejszej stosują się odpowiednio i w wypadkach, gdy przestępstw, przewidzianych w art. 4 i 5, dopuszczono się odnośnie do osób podlegających sądownictwu wojskowemu.

Art. 16.

Rada Ministrów władna będzie uchylić moc obowiązującą ustawy niniejszej uchwałą, zatwierdzoną przez Naczelnika Państwa i ogłoszoną

w Dzienniku Ustaw. Z chwilą wejścia w życie tej uchwały postanowienia ustaw karnych, uchylone, zmienione, lub ograniczone w swem działaniu skutkiem przepisów ustawy niniejszej, odzyskują moc prawną.

Art. 17.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia; równocześnie traci moc ustawa z dnia 30 stycznia 1920 r. w przedmiocie odpowiedzialności urzędników za przestępstwa, popełnione z chęci zysku (Dz. Ust. nr. 11 poz. 60), tudzież rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. (D. Ust. nr. 73, poz. 501) w przedmiocie poddania przestępstw, popełnionych przez urzędników z chęci zysku, orzecznictwu sądów doraźnych, oraz oparte na niem rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1921 r. (Dz. Ust. nr. 18 poz. 101).

Art. 18.

Wykonanie tej ustawy należy do Ministra Sprawiedliwości, a w b. dzielnicy pruskiej — do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Marszałek: *Trąpczyński.*

Prezydent Ministrów:

Witos.

Minister Sprawiedliwości:

w. z. Dr. J. Morawski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski.

54

Ustawa (*) z dnia 17 marca 1921 r. w przedmiocie przyznania ponownego nadzwyczajnego dodatku drożyznianego dla cywilnych emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych i kolejowych, dla nauczycieli szkół powszechnych, średnich i wyższych, jakoteż dla wdów i sierot po nich oraz księży emerytów, w końcu dla emerytów wojskowych b. państw zaborczych, tudzież wdów i sierot po nich.

Art. 1.

Osobom, otrzymującym na podstawie ustaw z dnia 31 lipca 1919 r. (Dz. Pr. nr. 65 poz. 392), z dnia 8 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. nr. 4 poz. 18), z dnia 5 marca 1920 r. (Dz. Ust. nr. 23 poz. 127) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 sierpnia 1920 r. (Monitor Polski nr. 207 z r.

*) Ogł. w Dz. Ustaw R. P. № 31 z 1921 poz. 179.)

1920) w końcu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. nr. 67, poz. 452) dodatki drożyniane do emerytur, pensji wdowich i sierocych, pobieranych ze Skarbu Państwa Polskiego — przyznaje się począwszy od dnia 1 stycznia 1921 r. aż do czasu ogólnej regulacji emerytur, tudzież pensji wdowich i sierocych na zasadach polskiej ustawy emerytalnej, ponowny nadzwyczajny dodatek drożyniany w wysokości całego, dotąd przez nich pobieranego zaopatrzenia, ze wszystkimi po dzień 31 grudnia 1920 r. przysługującymi dodatkami drożynianami.

Art. 2.

Taki sam dodatek przyznaje się osobom pobierającym dary z łaski o ile przy przyznaniu tego daru nie zastrzeżono wyraźnie, że dodatki drożyniane do przyznanego z łaski zaopatrzenia nie będą przysługiwały.

Art. 3.

Wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach państwowych polskich, którym przyznano zaopatrzenie na zasadzie art. 32 Tymczasowych Przepisów służbowych reskrypt Rady Regencyjnej z dnia 11 czerwca 1918 r. (Dz. Pr. nr. 6 poz. 13 z roku 1918), przyjmując za podstawę wymiaru uposażenie czynnych funkcjonarjuszów według zasad ustaw o uposażeniach z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. nr. 65 poz. 429—436), ustali wysokość dodatku drożynianego w każdym poszczególnym wypadku Minister Skarbu na wniosek właściwej władzy naczelnej.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 5.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu.

Marszałek: *Trampeczyński.*

Prezydent Ministrów: *Witos.*

Minister Skarbu: w. z. *Rybarski.*

55

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1921 r. o podwyższeniu dodatku drożynianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państw.

Na podstawie art. 5 (ustęp ostatni) ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. z 1920 r. № 65 poz. 429, 430, 431) i art. 10 (ustęp przedostatni i ostatni) ustawy z dnia 13 lipca 1920 r.) Dz. U. Rz. P. № 65 poz. 436 z 1920 r.)—Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1 marca 1921 r. mnożnik dodatku drożyznianego dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych podwyższa się:

w miejscowościach	I	klasy z 400 na 525.—
„	II	„ „ 360 „ 472.50
„	III	„ „ 320 „ 420.—
„	IV	„ „ 280 „ 367.50
„	V	„ „ 240 „ 315.—

§ 2. Wyniki otrzymane z pomnożenia procentów [płacy zasadniczej czyli mnożnych, ustalonych w odnośnych ustawach o uposażeniu przez mnożniki ustalone w § 1 rozporządzenia niniejszego, a wykazujące dodatki drożyzniane w markach polskich—przedstawione są w umieszczonej poniżej tabeli.

§ 3. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 stycznia 1921 r. № 8 poz. 39 uchyla się.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1920 r. w przedmiocie obliczenia dodatków drożyznianych do uposażenia osób wojskowych (Dz. U. Rz. P. № 110, poz. 730) pozostaje w mocy.

Prezydent Ministrów *Witos*.

Minister Skarbu: *Steczkowski*.

Minister b. dzielnicy pruskiej: *W. Kucharski*.

Załącznik

do § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1921 roku.

Tabela dodatków drożyznianych dla klas miejscowości od I do V z uwzględnieniem grup rodzinnych.

1. Urzędnicy:

Stopień służbowy	Klasa miejscowości				
	I	II	III	IV	V
I	26.250	23.625	21.000	18.375	15.750
II	23.625	21.265	18.900	16.538	14.175
III	19.950	17.955	15.960	13.965	11.970
IV	16.800	15.120	13.440	11.760	10.080
V	15.015	13.514	12.012	10.511	9.009
VI	13.230	11.907	10.584	9.261	7.938
VII	10.920	9.828	8.736	7.644	6.552
VIII	9.555	8.600	7.644	6.689	5.733
IX	8.269	7.442	6.615	5.789	4.962
X	6.720	6.048	5.376	4.704	4.032
XI	5.355	4.820	4.284	3.749	3.213
XII	4.725	4.253	3.780	3.308	2.835

U w a g a: Dla urzędników dawnej kategorii V-b wynosi dodatek drożyzniany w klasach miejscowości: I—14.189, II—12.770, III—11.351, IV—9.932, V—8.513 marek polskich.

2. Funkcjonariusze niżsi:

Stopień płacy	Klasa miejscowości				
	I	II	III	IV	V
1	3.675	3.308	2.940	2.573	2.205
2	4.200	3.780	3.360	2.940	2.520
3	4.489	4.040	3.591	3.143	2.694
4	4.988	4.489	3.990	3.492	2.993
5	5.198	4.678	4.158	3.639	3.119
6	5.355	4.820	4.284	3.749	3.213
7	5.802	5.222	4.641	4.061	3.481
8	5.880	5.292	4.704	4.116	3.528
9	6.720	6.048	5.376	4.704	4.032

3. Dodatek ten podwyższa się we wszystkich stopniach służbowych i we wszystkich stopniach płacy miesięcznej jednakowo o marek polskich:

Grupa rodzinna	Klasa miejscowości				
	I	II	III	IV	V
Duża rodzina . .	2.100	1.890	1.680	1.470	1.260
Średnia rodzina .	3.675	3.308	2.940	2.573	2.205
Mała rodzina . .	5.250	4.725	4.200	3.675	3.150

56

Zarządzenia.

„Opłacanie przesyłek urzędowych przy nadaniu”

Przypomina się Urzędowi pocztowemu, że wobec zniesienia rozporządzeniem z dnia 30.XI.1920 r. nr. 38540/4262/V (dz. u. M. P. i T. nr. 38 z r. 1920) ulg taryfowych, przysługujących władzom (urzędom) państwowym i samorządnym, wszelkie zwykłe i zarejestrowane przesyłki urzędowe nadane przez te władze i urzędy, podlegają bezwzględnej całkowitej opłacie przy nadaniu.

Nadeszły (ewentualnie) do pocztowego urzędu oddawczego nieopłacony lub niedostatecznie opłacony urzędowy zwykły list, lub kartkę, należy obciążyć pojedynczą opłatą przez nalepienie marek dopłaty i ściągnąć ją od adresata. Wrazie nieprzyjęcia takiej przesyłki względnie odmowy uiszczenia należności, należy się zwolnić z nalepionych marek dopłaty w wykazie unieważnionych należności (art. 46 instrukcji

o paczkach dz. u. M. P. i T. nr. 11 z r. 1919), zanotować na przesyłce przyczynę niedoręczenia, zwrócić ją natychmiast do miejsca nadania i tam wydać władzy (urzędowi) wysyłającej bez ściągania opłaty pocztowej pismo obciążającej.

Przy odbiorze mogą być opłacone w pojedynczej wysokości przez adresatów:

a) w myśl rozporządzenia [z dnia 5.IX.1919 r. nr. 25950/1306/IV (dz. u. M. P. i T. nr. 14 z r. 1919) pisma sądowe doręczane w Małopolsce.

b) w myśl rozporządzenia z dn. 24.XI.1919 r. nr. 33729/1914 (dz. u. M. P. i T. nr. 1 z r. 1920) zwykłe listy i kartki urzędowe pod adresem osób lub instytucji prywatnych, na które władza (urząd) przerzuca ciężar opłaty w wypadku, gdy chodzi o wyłączny interes osoby lub instytucji prywatnej.

(№ 10.876/558/IV z dnia 9 kwietnia 1921 r.)

57

Ze względu na faktyczne ustanie działań wojennych, zarządzenie Ministerstwa Poczty i Telegrafów nr. 26994/2704/IV z dnia 20 sierpnia 1920 r. (dz. u. M. P. i T. nr. 20 poz. 214 z 1920) o kredytowaniu należności telegraficznych dla wszystkich władz i urzędów podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Generalnemu Delegatowi Rządu w Małopolsce—znosi się z dniem 1 maja b. r.

Zniesienie kredytowania należności telegraficznych władzom i urzędom podległym Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Wszelkie zatem wykazy o kredytowanych należnościach winny być zakończone z dniem 30 kwietnia r. b.

(Nr. 13768/1202/IX z 8 kwietnia 1921 r.)

58

Uchyla się zarządzenie z dn. 18.XII.1919 r. nr. 25354/936/II (dz. urz. M. P. i T. nr. 2 z r. 1920) i postanawia, że odtąd wzajemny obrót pieniężny listów wartościowych z urzędami pocztowymi na b. kresach wschodnich ma się odbywać na zasadzie ogólnych przepisów o listach wartościowych obowiązujących w obrocie wewnętrznym.

Zniesienie ograniczeń w ruchu listów wartościowych z urzędami pocztowymi na b. kresach wschodnich.

(Nr. 6114/473/IV z dnia 9 kwietnia 1921 r.)

O k ó l n i k i .

Sprostowanie rozp. o listach wartościowych od i do armji w polu.

Tut. rozporządzenie z dnia 22.7.1920 r. nr. 24258/1794/II (dz. urz. M. P. i T. nr. 17 z r. 1920) o „wstrzymaniu obrotu listami wartościowymi od i do armji w polu należy sprostować następująco:

W wierszu 9 z dołu skreślić słowa: „za opłatą przepisanej taryfy” a dopisać: „jako wolne od opłaty pocztowej”.

(Nr. 8599/433/IV, dnia 12 kwietnia 1921 r.)

Nieprawidłowe przesyłanie przekazów i listów adresowych.

Urzędy stałe i ambulanse w dalszym ciągu nie stosują się do wyraźnych przepisów normujących sposób przysyłania przekazów i listów adresowych, wkładając je do zwykłego materiału lub do wiązanek ze zwykłymi przesyłkami listowymi pomimo przypomnienia umieszczonego w dzienniku urzędowym Ministerstwa poczt i telegrafów nr. 15 z 1920 pozycja 163.

Przypomina się ponownie dotyczące przepisy do najściślejszego przestrzegania, według których przekazy pocztowe i czekowe oraz listy adresowe należy bezwzględnie dołączać do karty odsyłkowej, przy czem z liczniejszych przekazów i listów adresowych należy formować wiązanki.

Urzędy stałe i ambulanse są obowiązane nietylko same przestrzegać prawidłowego przysyłania przekazów i listów adresowych, lecz za pośrednictwem swych naczelnictw i przełożeńst w donosić przełożonej władzy o niewłaściwem ich przysyłaniu przez inne urzędy stałe i ambulanse podając dokładnie znamiona przekazów i listów adresowych nie-należycie przysyłanych oraz odsyłkę, w której one nadeszły, celem surowego ukarania winnych.

Organa kontrolne miejscowe i dyrekcyjne mają w urzędach stałych i ambulansach zwracać baczną uwagę na ściśle przestrzeganie istniejących w tym względzie przepisów.

(№ 14763/1198/VII z 15 kwietnia 1921 r.)

Niewłaściwe opracowywanie przesyłek listowych wysyłanych ambulansami.

Wielokrotne inspekcje ambulansów stwierdziły, że urzędy stałe i ambulanse mimo częstych nakazów nie opracowują należycie przesyłek listowych przeznaczonych do innych dzielnic państwa, lecz ciągle jeszcze formują wiązanki z ogólnikowemi napisami jak: Kongresówka, Królestwo Polskie, Ziemia warszawska, Pomorze, Poznańskie, Galicja

Małopolska, Śląsk Cieszyński i t. p. zamiast tworzyć wiązanki miejscowe i szlakowe. Następnie stwierdzono, że w stosunku wymiennym z ambulansami wcale nie formuje się wiązanek „bliższych” i „dalszych”.

Powyżej opisany niewłaściwy sposób wyrabiania materiału listowego powoduje znaczne obciążenie ambulansów i niemożność z ich strony terminowego i należytego opracowania otrzymanych przesyłek.

Poleca się zatem urzędom stałym i ambulansom, aby materiał listowy oddawany na ambulanse należycie i szczegółowo wyrabiali przez formowanie wiązanek miejscowych i szlakowych, przyczem z pozostałego materiału tworzyły wiązanki: „bliższą”, obejmującą przesyłki do kilku najbliższych urzędów leżących na linii kursu ambulansowego, i wiązankę „dalszą”, zawierającą resztę przesyłek.

Na naczelników urzędów stałych i przełożeństwa nakłada się obowiązek przypilnowania, aby personel mu podwładny w jaknajkrótszym czasie przyswoił sobie znajomość położenia urzędów pocztowych i ich połączeń kursowych, posługując się mapami kursowymi i wykazami urzędów umieszczanymi w dzienniku urzędowym Min. Poczt i Telegr.

Dyrekcyjne organa kontrolne są obowiązane dołożyć wszelkich starań, aby niedomagania co do należytego opracowywania przesyłek listowych i ich właściwego kierowania jaknajrychlej usunąć, przedstawiając Dyrekcji winnych w tym względzie do karania.

(№ 14762/1197/VII z dnia 15/IV 1921 r.).

Zmiana w warunkach konkursu na znaczki pocztowe.

W związku z ogłoszonym konkursem na znaczki pocztowe (dz. urzęd. M. P. i T. nr. 16—1921 r.) wyjaśnia się, iż celem nieutrudniania pp. artystom przyjęcia udziału w konkursie dołączenie reprodukcji rysunków zmniejszonych do oryginalnej wielkości znaczka pocztowego, nie jest bezwzględnie wymagane.

(Nr. 816/XV z 9/IV 1921).

Wykaz urzędów pocztowo-telegraficznych, w których po czasowym zwinięciu ponownie uruchomiono działy telegraficzny i telefoniczny.

Objaśnienie: Tgf. = telegraf
Tfn. = telefon.

Nazwa urzędu	Dyrekcja	Czynny w dziale	
		Tgf.	Tfn.
Ławoczne	Lwów	I	I
Mielnica	„	I	I
Piaseczna	„	I	I
Zbaraż	„	I	I

Wykaz zwiniętych czasowo urzędów pocztowych i telegraficznych nr. 1 (dz. urzęd. Ministerstwa Poczt i Telegrafów nr. 19 z 1920 r.) należy odpowiednio poprawić.

(Nr. 12111/1090/IX z dnia 6 kwietnia 1921).

Przywrócenie prywatnego ruchu telefonicznego.

W urzędzie pocztowym Wołkowysk 1, powiatu Wołkowysk, po czasowym zwinieciu ponownie zaprowadzono ruch telefoniczny prywatny.

Wykaz zwiniętych czasowo urzędów pocztowych i telegraficznych nr. 1 (dziennik urzędowy nr. 19 z 1920 r.) należy odpowiednio poprawić.

(Nr. 11335/1024/IX z 5 kwietnia 1921).

Wykaz książeczek wkładowych pocztowej kasy oszczędności, na które wypłaty doraźne są wzbronione.

№ książ.	Miejsce wystawienia	Dzień wystawienia	Nazwisko i imię	Kwota		UWAGA
				mk.	f.	
17220	Kraków 1	5/X 920	Mączka Tomasz	4.510	—	książeczki zaginęły
102342	P. K. O.	13/IV 920	Bizek Jan	50.000	—	
102343	"	1/IV 920	Bizek Anna	50.000	—	

Obacz uwagę pod tym samym napisem w nr. 34 z 1920, str. 474.

Zguba datownika.

Dnia 23 lutego b.r. zaginął datownik agencji pocztowej w Gulczu.

Zawiadamia się o tem urzędy pocztowe celem zapobieżenia nadużyciom. W razie odnalezienia datownika należy o tem niezwłocznie donieść Dyrekcji P. i T. w Poznaniu. Nowy datownik będzie zaopatrzony dla odróżnienia literą rozpoznawczą „a”.

Zguba dokumentu.

Stefan Bojarczyk, urzędnik XI st. sł. urzędu pocztowo-telegraficznego Wołkowysk 1 zgubił świadectwo o ukończeniu kursu pocztowo-telegraficznego w Wilnie w roku 1919 przy wileńskiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

Zguba legitymacji urzędniczej.

Władysław Ptaszyński, urzędnik VII st. sł. wileńskiej Dyrekcji poczt i telegrafów zgubił legitymację urzędniczą nr. 114 wystawioną przez wileńską Dyrekcję poczt i telegr. w Grodnie dnia 12 stycznia 1921 r. Wymienionemu wydaje się duplikat książeczki legitymacyjnej

Wiadomości osobowe.

Prezes Dyrekcji P. i T. we Lwowie *Tomasz Bieniawski*, prezes Dyrekcji P. i T. w Lublinie *Władysław Kowarzyk*, powołani do służby w Ministerstwie Poczty i Telegrafów w dotychczasowym stopniu służbowym.

Wiceprezes Dyrekcji P. i T. w Krakowie inż. *Kazimierz Dutczyński* mianowany prezesem Dyrekcji P. i T. w Bydgoszczy w V stopniu służbowym.

Radca pocztowy *Zygmunt Buczyński* mianowany wiceprezesem Dyrekcji P. i T. w Bydgoszczy, wiceprezes Dyrekcji P. i T. we Lwowie inż. *Józef Makarewicz* zamianowany wiceprezesem Dyrekcji P. i T. w Krakowie. (№ 2286/Pr. z 9/IV 1921).

Mianowania w okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegr. we Lwowie:

Posady starszych zarządców pocztowych otrzymali:

w urzędzie pocztowym i telegraficznym w Jarosławiu *Tadeusz Woźniński*, dyrektor urzędu pocztowego ad personam we Lwowie;

w urzędzie pocztowym i telegraficznym w Sanoku *Sebastian Bar*, dyrektor urzędu pocztowego ad personam w Jarosławiu;

w urzędzie pocztowym i telegraficznym w Rzeszowie *Andrzej Rusyn*, starszy zarządca pocztowy z Oświęcimia 2.

(Nr. 3774/361/I z 12 kwietnia 1921).

K o n k u r s :

Na posadę agenta pocztowego 2-go stopnia w Baginsbergu. Termin do wnoszenia podań 3 tygodnie. Warunki konkursu ogłoszone w dz. urz. Ministerstwa P. i T. nr. 26 z 1920.

Dział urzędowy okr. Dyrekcji Poczty i Tel. w Krakowie.

TREŚĆ: Kradzież legitymacji. Wiadomości osobowe. Mianowania, przeniesienia, rezygnacja. Składki.

Kradzież legitymacji kolejowej.

Urzędnikowi pocztowemu X st. sł. *Zofji Senatowicz* z Kielc skradziono legitymację kolejową nr. 254 wystawioną przez okr. Dyrekcję poczt i telegrafów w Krakowie dnia 30/9 1920. Legitymującego się powyższym dokumentem należy oddać władzy bezpieczeństwa i donieść bezwzględnie okr. Dyrekcji poczt i telegrafów w Krakowie.

(№ 17320/BPr. z dnia 20 marca 1921).

Wiadomości osobowe.

Mianowania:

Kupiec Jan, oficjał pocztowy kierownikiem urzędu pocztowego w Wiśniczu k. Bochni. (№ I/11320 z dnia 31 marca 1921).

Minister Poczty zamianował komisarza budownictwa inżyniera *Mariana Chmielewskiego* starszym komisarzem budownictwa ad personam w VIII klasie rangi. (№ B. p./19075 z 30 marca 1921).

Minister Poczty i Telegrafów zamianował starszych oficjałów pocztowych II klasy *Władysława Garana*, *Kazimierza Komorowskiego*, *Michała Kuprowskiego* w Krakowie, *Karola Hallamę* w Żywcu, *Chaima Schlagera* w Tarnowie, *Józefa Jelonka* w Krakowie, *Franciszka Kusia* w Bochni, *Teodora Zdzikowskiego* w Krakowie, *Tadeusza Szalkiewicza* w Oświęcimiu, *Berischa Branda* w Tarnowie, *Mieczysława Nawratila* w Krakowie, starszymi oficjałami pocztowymi I klasy w VIII klasie rangi, oraz kontrolera pocztowego *Hermana Eskreisa* w Tarnowie starszym kontrolerem pocztowym w VIII kl. rangi. (№ 19080/I z dnia 28 marca 1921).

Przeniesienie.

Jurzyniec Józef, st. kontroler pocztowy z Krakowa 1 do Krakowa 2. (№ 17172/I z dnia 20 marca 1921).

Brysiwicz Jan, urzędnik pocztowy IX stopnia z Lelowa do Lublina 1. (№ 17993/I z dnia 25 marca 1921).

Dańkowski Józef, asystent pocztowy z Zakopanego 1 na posadę kierownika urzędu pocztowego w Jabłonce (Orawa). (№ 18758/I z dnia 27 marca 1921).

Zającówna Marja, praktykantka pocztowa z Bobowy do Działoszyc. (№ 15528/I z dnia 15 marca 1921).

Rezygnacja.

Włodarski Marjan, oficjał pocztowy z posady kierownika urzędu pocztowego w Wiśniczu k. Bochni. (№ I/11320 z dnia 31 marca 1921).

S k ł a d k i.

Na fundusz plebiscytowy górnego Śląska.

Urząd pocztowy w Wojniczu zebrana przez swoich pracowników od stron kwotę 1260 mkp. Pracownicy urzędu pocztowego Kraków 16 kwotę 300 mk. Urząd pocztowy w Drogini 200 mk. Łabędź Leon pocztmistrz z Niedzwiedzia 50 mk. Urząd pocztowy w Wojniczu 350 mk. Urząd pocztowy w Pinczowie 412 mk. Urząd pocztowy w Zembrzycach 100 mk. Urząd pocztowy w Jodłowniku 30 mk. Urząd pocztowy w Babicach k. Alwerni 200 mk.

Na Skarb Narodowy.

Gerhardt Stanisław oficjał pocztowy z Wietrzychowi 2 asygnaty Skarbu Polskiego á 100 mk. i 1 monetę srebrną. Halka Mieczysław kierownik urzędu pocztowego w Otfinowie 1 floren, 3 srebrne korony, 2 medale brązowe i 5 kop. srebrnych.

Dział urzędowy okr. Dyrekcji Poczt i Tel. w Bydgoszczy.

TREŚĆ: 70. W sprawie zwrotu paczek niedoreczonych. 71. Wiadomości osobowe. Przeniesienia.

Zdarzają się wypadki iż pomimo umieszczenia na paczkach uwagi: „W razie nieprzyjęcia paczki upraszam o natychmiastowy zwrot takowej, xy, nadawca”. Urzędy oddawcze posyłają do nadawcy uwiadomienia o niedoreczalności paczek.

Nr. 70. W sprawie zwrotu paczek niedoreczonych na podstawie oświadczenia nadawcy.

Poucza się urzędy pocztowe, iż umieszczenie oświadczenia nadawcy, czy to na posyłce czy też na karcie paczkowej należy uważać jako miarodajną dyspozycję, a szczególnie przy posyłkach, podlegających zepsuciu, jak np. drożdże (młodzie), i t. p.

Wiadomości osobowe.

Nr. 71

Przeniesieni zostali z Aleksandrowa Kujawskiego do U. P. Toruń 2.
1) *Gerhardt Emil* st. sekr. poczt. 2) *Goc Stanisław* asyst. poczt. 3) *Towalski Stanisław* asyst. poczt.

Cena niniejszego numeru 7 mk.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

BY
JOHN B. BOWEN

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. I. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. II. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. III. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. IV. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. V. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. VI. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. VII. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. VIII. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. IX. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. X. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON, FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME. BY JOHN B. BOWEN. VOL. XI. BOSTON: PUBLISHED BY J. B. BOWEN, 1854.